

CHƯƠNG MƯỜI BẢ: QUÂN SƯ TỖ XẢNH

ở vườn sau lá phong đã rụng đỏ, cúc mùa thu rụng rã như vàng mười.

Lão Chủ Lớn chấp hai tay sau lưng đứng trước bồn hoa cúc, lẩm bẩm một mình:

"Đợi đến lúc chúng nó chở cua lớn ở hồ Dương Trinh tới, chưa biết chừng vừa khéo cúc lại nở thì thật là thời điểm tuyệt vời!"

Lão thỏa mãn thở ra một hơi dài rồi lại lẩm bẩm:

"Thế mới là tuyệt vời, thật tuyệt vời".

Phía sau lưng lão là cả một đám đông. Một gã mặc áo dài vải xanh trông cứ như một vị tú tài hồng thi trạc tuổi trung niên đứng gần ông chủ nhất. Còn gã Tay sắt A Dững tay quán băng đứng xơ rớ ở tít xa xa.

Đứng gần cũng được, đứng xa cũng được, trong khi Lão Chủ Lớn thưởng hoa tuyệt đối không có một tên nào dám mở miệng.

Lão Chủ Lớn khom lưng cúi xuống dường như để hít hương hoa bỗng đột ngột ra tay, lão vươn hai ngón tay kẹp con sâu đang bay rồi mới chậm rãi hỏi:

"Các người bảo người ấy tên là gì?"

A Dững đáp:

"Là A Cát, "A Cát vô dụng"

Lão Chủ Lớn bảo:

"A Cát? Là "A Cát vô dụng"?"

Lão bóp hai đầu ngón tay một cái bóp bẹp con sâu rồi quay ngoắt lại dăm dăm nhìn A Dững bảo:

"Người bảo là A Cát vô dụng, còn người là Tay sắt A Dững phải không?"

A Dững đáp:

"Vâng!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Thế tay quyền của người cứng hay của hấn cứng?"

Tay sắt A Dững gục đầu nhìn lại tay quyền đang băng băng vải trắng rồi đành thừa nhận:

"Quyền của hấn rắn hơn!"

Lão Chủ Lớn lại vặn:

"Thế người dững cảm hay hấn?"

A Dững lại đáp:

"Hấn!"

Lão Chủ Lớn tiếp tục truy hỏi:

"Thế người vô dụng hay là hấn vô dụng?"

A Dững Tay sắt đành bảo:

"Tôi!"

Lão Chủ Lớn thở dài bảo:

"Xem thế thì hình như tên của người gọi nhầm thì phải?"

Tay sắt A Dũng đáp:

"Vâng ạ!"

Lão Chủ Lớn cay nghiệt:

"Thế tại sao người không đổi tên đi, đổi thành "A Cầu (con chó) của vút đi" ?

Khuôn mặt tái nhợt của A Dũng bắt đầu co rúm lại, biến dạng. Gã áo xanh nãy giờ đứng một bên bỗng khom lưng bảo:

"Dạ, hần cũng đã hết sức rồi đấy ạ!"

Lão Chủ Lớn lại thở dài vẫy tay:

"Thôi, bảo nó xéo đi!"

Gã áo xanh đáp:

"Dạ!"

Lão Chủ Lớn nói thêm:

"Cho nó ít tiền chữa vết thương. Chữa lành rồi thì tới gặp ta!"

Gã áo xanh lập tức cao giọng hô:

"Ông Chủ Lớn bảo người đến phòng kế toán lĩnh một ngàn lạng bạc chữa thương, người còn chưa tạ ơn sao!"

A Dũng lập tức đập đầu như chày giã tỏi. Lão Chủ Lớn lại thở dài nhìn gã áo xanh, thở dài cười gượng mà bảo:

"Vừa ra tay đã được cả ngàn lạng, con người người quả là rộng rãi quá lắm đấy!"

Gã áo xanh mỉm cười bảo:

"Chỉ tiếc là tôi vẫn còn cảm hận cho hần!"

Lão Chủ Lớn cười vang bảo:

"Chỗ hay nhất của con người người là biết nói thật!"

Đội tiếng cười của chủ đã tắt, gã áo xanh mới khe khẽ thì thào:

"Tôi có mấy lời tình thực muốn trình bày!"

Lão Chủ Lớn bỗng phẩy tay bảo:

"Thôi lui cả đi!"

Tất cả lập tức lui đi hết.

Vườn hoa tĩnh mịch, phong đỏ rực, cúc vàng ươm. Tịch dương đã ngả, kéo dài bóng lão chủ lớn lê thê trên mặt đất.

Lão đang thưởng thức cái bóng của mình. Lão béo phì mà thấp lùn nên rất thích những người gầy mà cao.

Gã áo xanh gầy mà cao vì vậy khi gã khom lưng bẩm báo, lão Chủ Lớn khỏi phải ngẩng đầu. Giờ gã cúi khom, giọng nói còn hạ xuống thật thấp bảo:

"Cái tên A Cát vô dụng kia tuyệt không phải là không dùng được đâu thưa ông chủ!"

Lão Chủ Lớn lắng nghe. Khi gã áo xanh nói gì, Lão Chủ Lớn bao giờ cũng chú ý lắng nghe. Gã áo xanh bảo:

"Tay sắt A Dững xuất thân từ phái Không Động. ít năm lại đây, nhân tài của phái Không Động tuy có bị điều linh xơ xác nhưng công phu độc môn của phái này vẫn có chỗ độc đáo riêng."

Lão Chủ Lớn bảo:

"Phái Không Động khá chứ!"

Gã áo xanh nói tiếp:

"Trong số đệ tử phái Không Động, A Dững là một tay hảo thủ cứng cựa nhất. Khi còn chưa bị đuổi khỏi môn phái y đã từng khử gọn bốn đại hòa thượng Thiếu Lâm và hai tay kiếm phái Võ Đang!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Những chuyện ấy ta biết rồi, nếu không vậy sao hàng tháng ta phải phí tám trăm lạng để dùng y!"

Gã áo xanh bảo:

"Nhưng cái tên A Cát vô dụng chỉ một đòn đã phế A Dững. Từ đó mà suy, tên A Cát này là kẻ không giản đơn đâu!"

Lão Chủ Lớn cười nhạt.

Gã áo xanh lại bảo:

"Điều quái lạ là trong vòng mấy trăm dặm quanh đây không có một ai biết về lai lịch của A Cát cả!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Người điều tra rồi à?"

Gã áo xanh đáp:

"Tôi đã phái sáu mươi ba tên đều là hạng mắt tinh tai thính đi dò xét, đã có ba mươi một tên trở về nhưng đều điều tra không ra!"

Lão Chủ Lớn nãy giờ vẫn từ từ chậm bước về phía trước, bỗng quay cổ đứng lại bảo: "Thế cuối cùng người muốn nói điều gì?"

"A Cát còn quanh quẩn ở đây sớm muộn cũng xảy ra tai họa!"

Lão Chủ Lớn bảo:

"Thế thì người mau mau gọi người khác đến "làm" nó đi!"

Gã áo xanh hỏi:

"Gọi ai cơ?"

Lão Chủ Lớn đáp:

"Đầu sắt!"

Gã áo xanh bảo:

"Vâng. Công phu "Du đầu quán đỉnh" (Thông đầu suốt đỉnh) của Đại Cương quả là ít người sánh bằng."

Lão Chủ Lớn bảo:

"Chính mắt ta có lần trông thấy hấn húc một cái gãy đôi một cây lớn!"

Gã áo xanh bảo:

"Rất tiếc A Cát lại chẳng phải là cây!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Ngạnh (cứng) công phu của hấn cũng khá à?"

Gã áo xanh bảo:

"So với công phu thiết quyền (quyền sắt) của A Dững còn mạnh hơn nhiều!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Người cho là Đầu sắt không đối phó nổi thàng A Cát vô dụng hay sao?"

Gã áo xanh:

"Không phải là tuyệt đối không thể, nhưng chẳng qua chỉ là chưa nắm chắc thôi!"

Gã chậm rãi nói tiếp:

"Tôi còn nhớ ông Chủ Lớn từng dặn dò: "việc chưa nắm chắc, tuyệt đối không nên làm!"

Lão Chủ Lớn mỉm cười gật đầu, cảm thấy vô cùng hả hê. Lão thích những người khác luôn ghi nhớ lời lão mà tốt nhất là ghi nhớ từng câu từng chữ.

Gã áo xanh bảo:

"Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại mãi, bên ta đối phó với hấn mà ăn chắc thì chỉ có một người thôi!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Hỗ sắt?" (Thiết Hồ)

Gã áo xanh gật đầu bảo:

"Lai lịch của hấn dĩ nhiên Ông Chủ Lớn đã biết. Con người này mưu trí thâm trầm, bình thường ra tay ít khi để lộ công phu thực, so với Đại Cương, A Dững thì cao minh hơn nhiều!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Nhưng đến khi nào hấn mới quay về?"

Gã áo xanh bảo:

"Công việc giao cho hấn lần này không dễ làm, theo ý tôi nhanh nhất phải mười ngày nữa!"

Lão Chủ Lớn sầm mặt xuống bảo:

"Thế chẳng lẽ chúng ta hiện tại chẳng có cách nào để đối phó với tên A Cát vô dụng kia ư?"

Gã áo xanh bảo:

"Dĩ nhiên là có."

Gã cười, nói tiếp:

"Chúng ta chỉ cần dùng một chữ là có thể đối phó được gã!"

Lão Chủ Lớn hỏi:

"Chữ gì?"

Gã áo xanh bảo:

"Kéo!".

Gã nói thêm để bổ sung:

"Chúng ta có thì giờ, lại có tiền; còn phía bọn chúng, có cơm mà ăn cũng thành vấn đề lớn. Đã thế chúng còn phải luôn đề phòng chúng ta tới tìm bắt bọn chúng bất kỳ ở đâu, bất kỳ lúc nào, như thế thì đến ngủ chúng cũng chẳng dám ngủ say! Cứ như vậy chỉ qua đêm ba ngày, chẳng cần chúng ta ra quân bọn chúng cũng bị kéo cho đổ gục!"

Lão Chủ Lớn cười vỗ mạnh vào vai gã áo xanh bảo:

"Thằng ranh này giỏi, có con người như người chẳng trách người ta gọi người là 'Trúc Diệp Thanh' (lá trúc xanh).

Trúc Diệp Thanh còn là tên gọi một loại rượu nổi tiếng. Uống rượu này ít người uống vào mà không say. Trúc Diệp Thanh còn là tên một loại rắn độc (rắn lục), độc đến độ bị cắn là chết người ngay.

Bỗng Lão Chủ Lớn hỏi:

"Coi như ta không đi tìm chúng, để hẳn không biết tới tìm ta ư?"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Một kẻ đi tìm người khác để liều mạng chẳng lẽ còn có thể dắt theo một thằng ngu đần bị thương nặng và một đứa con gái bán dâm hay sao?"

Lão Chủ Lớn cười:

"Không thể!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Nếu gã dám tới trước tìm chúng ta, nhất định gã phải để tên Miêu Tử ấy ở lại."

Lão Chủ Lớn bảo:

"Gã có thể giấu chúng nó đi chứ!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Trong thành toàn người của ta cả, chính vì thế mà tôi đã sớm cho người của ta đến làm tai mắt phục quanh nhà bọn chúng, gã định giấu người vào đâu ạ?"

Lão Chủ Lớn cười nhạt bảo:

"Trừ phi bọn chúng hóa làm bọ hung chui xuống đất!"

Trúc Diệp Thanh bảo:

"Lần này tên A Cát dám ra mặt liều mạng chính là vì hai anh em nhà kia. Nếu hai đứa ấy rơi vào tay chúng ta thì A Cát hòng nhảy ra khỏi lòng bàn tay của Ông Chủ ư?"

Lão Chủ Lớn lại cười to bảo:

"Tốt! Chúng ta cứ ở đây uống rượu ngắm hoa chờ chúng đến nộp mạng!"

Trúc Diệp Thanh mỉm cười bảo:

"Tôi xin bảo đảm, không quá ba ngày chúng sẽ tới thôi!"

***

Hoàng hôn.

"Cô bé" vừa bung lên một bát canh thịt, nước mắt lã chã từng giọt rơi vào bát canh. Canh thịt không làm ai rơi nước mắt mà đã làm cô rơi lệ, rơi lệ vì người mua thịt, rơi lệ vì người nấu canh không còn nữa...

Canh thịt còn đây, người đã chôn sâu dưới đất vàng! Còn bát canh thịt ai nữ nhân tâm mà nuốt nổi?

Nhưng cô muốn họ phải ăn hết vì họ cần có sức khỏe, người mà bụng đói thì lấy đâu ra sức lực!

Cô lau khô nước mắt, đặt bát canh thịt cùng hai cái bánh màn thầu lớn lên mâm gỗ rồi bung ra khỏi nhà bếp.

A Cát vẫn ngồi nguyên trong bóng tối gian nhà. Cô bé bung một bát canh và một cái bánh màn thầu đặt trên bàn trước mặt A Cát. A Cát không động đậy, không nói không rằng.

Cô bé lại đem canh, bánh đặt trước mặt ông anh và nói khe khẽ:

"Canh vẫn còn nóng, anh ăn mau đi!"

Lão Miêu Tử hỏi:

"Còn em?"

Cô bé áp úng:

"Em... em... không đói!"

Có thật cô không đói không? Một con người suốt hai ngày một đêm chưa được hớp cháo mà không đói ư?

Cô bé không đói. Chỉ vì đây là chút lương thực cuối cùng, chỉ vì hai người cần phải có sức lực hơn cô!

Lão Miêu Tử ngác đầu nhìn cô, miễn cưỡng nén nước mắt bảo:

"Dạ dày anh không bình thường ăn sao hết nhiều thế này, anh em mình mỗi người một nửa!"

Cô bé cũng nén nước mắt bảo:

"Chẳng lẽ em không ăn không được ư?"

Lão Miêu Tử đáp gọn lỏn:

"Không được!"

Anh ta đang định bẻ bánh màn thầu làm đôi đưa cho em gái thì A Cát đứng bật dậy bảo:

"Bát canh này phần "cô bé"!"

Lão Miêu Tử lập tức nói to:

"Không được! Đó là phân chú!"

A Cát không nghe, sải bước đi ra ngoài.

"Cô bé" đi tới kéo A Cát bảo:

"Anh định đi đâu?"

A Cát đáp:

"Đi ăn cơm!"

"Cô bé" bảo:

"Nhà còn thứ ăn mà anh còn định đi ăn ngoài cái gì?"

A Cát:

"Vì anh không muốn ăn màn thầu!"

"Cô bé" đăm đăm nhìn anh:

"Anh không muốn ăn màn thầu thì muốn ăn gì ? Hay anh muốn ăn Đậu Sắt?"

A Cát ngậm miệng.

Cuối cùng nước mắt "cô bé" lã chã rơi xuống, cô dịu giọng bảo:

"Em rất hiểu ý của anh, cứ kéo dài mãi thế này đến em cũng chẳng chịu nổi huống gì anh, có điều..."

Nước mắt cô rơi xuống như mưa trút, nghẹn ngào bảo:

"Có điều anh phải hiểu trong thành đầu đầu cũng toàn người của chúng, hà tất anh phải đi nộp mạng!"

A Cát bảo:

"Cho là đi nộp mạng còn tốt hơn ngồi đây mà chờ chết!"

***

Sắc đêm thăm đậm.

Cho dù cảnh đêm có đẹp đến đâu, trước con mắt những người trong lòng đang thê lương thì đêm cũng hóa ra thăm đậm.

Gió thu lại nổi. Một người đàn bà bán hạt dẻ ngào đường, đầu trùm một chiếc khăn vải xanh, co ro rụt cổ, rao bán hàng trong ngõ hẻm.

A Cát đang đi bỗng dừng bước hỏi:

"Bán gì đấy ?"

Mụ đàn bà bảo:

"Hạt dẻ ngào đường đây, hạt dẻ ngào đường vừa thơm vừa ngọt đây, hai mươi năm đồng tiền lớn một cân đây!"

A Cát bảo:

"Không đắt!"

ở mé ngoài ngõ hẻm còn một lão mù ăn xin đang co ro núp dưới xó tường, không ngớt run rẩy.

Mụ bán hạt dẻ hỏi:

"Ông muốn mua bao nhiêu?"

A Cát đáp:

"Một trăm cân!"

Mụ bán hàng bảo:

"Nhưng ở đây chỉ có độ mười cân thôi!"

A Cát bảo:

"Thêm cả mày đủ trăm cân đấy ! Ta muốn mua cả mày luôn thể!"

Mụ bán hàng co mình lùi lại, miễn cưỡng cười lấy lòng bảo:

"Tôi chỉ bán hạt dẻ, không bán người!"

A Cát bảo:

"Ta cứ mua, không bán không được!"

Chàng đột ngột ra tay túm ngay lấy vạt áo mụ. Mụ bán hàng gào to:

"Cướp! Cướp! muốn cưỡng đoạt đàn bà..."

Mụ mới chỉ kêu được vài tiếng thì hàm đã bị bóp chặt.

A Cát lạnh lùng bảo:

"Mày là đàn bà ư, sao lại có râu?"

Cầm người này tuy đã cạo nhưng còn sót lại lơ thơ mấy chân râu.

A Cát bảo:

"Coi bộ mày như kẻ điên, đã điên là phải đập chết!"

Người kia cố chết lắc đầu quây quạy, nói lúng búng:

"Tôi... tôi không... tôi không phải điên!"

A Cát bảo:

"Nếu mày không điên sao lại chui vào ngõ hẻm này bán hạt dẻ ngào đường, người ở đây nghèo đến cơm còn chẳng có mà ăn, ai ăn hạt dẻ ngào đường!"

Người kia ngẩn người ra, mắt lộ đầy vẻ khiếp sợ.

A Cát bảo:

"Nếu mày không muốn tao đập chết tươi thì hãy ngoan ngoãn khai ra kẻ nào sai mày tới đây?"

Người kia chưa kịp mở miệng thì gã mù ngồi núp dưới xó tường xin ăn bỗng đứng vụt dậy chồm lên bỏ chạy như bay.

Dân trong ngõ này nghèo cơm chẳng có mà ăn, người không tật bệnh gì sao lại mò vào tận đây để xin ăn?

A Cát cười nhạt, lại hỏi:

"Giờ thằng bạn mày đã bỏ chạy rồi nếu mày không nói thật thì sẽ bị người ta giữ như chó hoang giết chết tại đây ngay lập tức, chỉ sợ đến người lượm xác cũng không có đâu!"

Người kia cuối cùng không thể không mở miệng, đành:

"Là... là Trúc Diệp Thanh sai tôi đến!"

A Cát hỏi:

"Trúc Diệp Thanh là người thế nào?"

Người kia đáp: "Là quân sư của Ông Chủ Lớn, là một trong hai người đỏ nhất trước mặt ông chủ!"

A Cát hỏi:

"Còn người nữa là ai?"

Người kia đáp:

"Là Thiết Hồ, Hồ Sắt! Công phu của y cao hơn nhiều so với Đầu Sắt. Y cùng Trúc Diệp Thanh một văn một võ, không ai gây gổ được đâu!"

A Cát hỏi:

"Mày biết y ở đâu chứ?"

Người kia đáp:

"Nghe nói y đi ra ngoài làm việc, phải nửa tháng nữa mới về!"

A Cát lại hỏi:

"Thế còn Đầu Sắt?"

Người kia đáp:

"Y có ba cô vợ nhỏ. Cô ba được y yêu nhất, hơn nữa y lại rất thích đánh bạc nên bình thường y hay ở đó."

A Cát hỏi:

"Nhà mày ở đâu?"

Người kia giật mình hỏi:

"Đại gia hỏi nhà tiểu nhân ở đâu là để làm gì?"

A Cát bảo:

"Ta hỏi, mày chỉ việc trả lời! Người chết thì làm gì còn nhà nữa?"

Người kia mặt nhăn nhó bảo:

"ở ngõ Chi Ma (vùng)!"

A Cát bảo:

"Nhà mày có bao nhiêu người?"

Người kia đáp:

"Có vợ, con với người ở, cộng sáu người!"

A Cát bảo:

"Bây giờ sẽ thành tám người đó!"

Người kia hỏi:

"Sao lại thế?"

A Cát bảo:

"Vì bây giờ ta thay mày mời hai vị khách tới ở nhà mày độ vài ngày. Nếu mày để rò rỉ ra một chút tin tức gì thì ta đảm bảo nhà mày lập tức sẽ thành không có người nào cả!"

Chàng lạnh lùng bảo thêm:

"Tất nhiên trừ người ở ra!"

***

Đêm.

ánh đèn chiếu trên cái đầu trần của Đầu Sắt Đại Cương cứ bóng nhẫy lên chẳng khác gì một quả bầu quang dầu vừa được vớt trong thùng dầu ra.

Đầu gã càng bóng lộng, chứng tỏ gã càng đang cao hứng. Tối nay khách chơi đặc biệt đông, nhất là khách đánh bạc đặc biệt đông hơn nữa. Trừ tiền hồ không kể, riêng gã và ba cô vợ bé đã vợ được hơn ngàn lạng bạc.

Hiện giờ trong tay gã đang cầm bài nước "nhị tứ" sáu điểm. Tuy bài chưa thật hay nhưng cũng không dở lắm, ngoài ra còn một quân nữa đang "úm" trong tay cô ba. Cổ áo cô ba đã mở phanh, hở cả cái cổ trắng phấn trắng như tuyết, hai tay ngọc thon thon như cọng hành xuân giữ khư khư cây bài "úm", đưa mắt liếc Đầu Sắt hỏi:

"Thế nào?"

Đầu Sắt Đại Cương hỏi lại:

"Nàng muốn thế nào?"

Cô ba bảo:

"Vàng sáu bạc năm ghế dài nhỏ"

Tinh thần Đầu Sắt Đại Cương bị chấn động, gã reo lên:

"Hay cho quân vàng sáu bạc năm ghế dài nhỏ."

"Bốp" một tiếng vang lên, nước bài "tứ lục" trong tay gã đã được gã dùng sức mạnh đập bầy lên bàn.

Cô ba mặt mày bỗng tươi roi rói, cứ cười lên khì khì mà bảo:

"Thứ thiếp cần là con khỉ đực của chàng đây!"

Quân bài trong tay cô ba chính là quân "đỉnh tam". Đầu Sắt cười vang:

"Thứ ta cần cũng chính là con khỉ cái của nàng đấy, vợ chồng ta đúng là một đôi vợ chồng do trời sinh vậy!"

"Đỉnh tam" cộng với "tứ lục" là đôi Hầu Vương (vua khỉ) là bài "Chí Tôn Bảo".

Đầu Sắt hét lên:

"Chí Tôn Bảo, ăn sạch làng!"

Gã khuynh cả hai vai đang định vợ toàn bộ số bạc của làng ở trên bàn thì đột nhiên nghe có người lạnh lùng bảo:

"Không ăn được!"

***